Moord in Zuid-Afrika

Moord in Zuid-Afrika

Het waargebeurde verhaal over de dood van Peet van Es

Arine Prins & Hugo Verkley

Sweek Original

©2018 Sweek Publishing
Delftsestraat 33, 3013 AE Rotterdam
info@sweek.com
publish.sweek.com
www.sweek.com

Uitgeverij: Sweek Publishing
Auteurs: Arine Prins & Hugo Verkley
Eindredactie: Lawrence Spierings
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer
Vormgeving omslag: Peter Paul van Bekkum & Sabine van der Plas
Foto omslag: Frans Lanting

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Sweek Publishing
ISBN: 9789463672528
NUR: 402

I was born to be a simple man
Just to sing a simple song
But somebody came and cursed my life
I didn't know what I'd done wrong
Yeah I was born with a simple smile
Just a simple smile on my face
But somebody came and cursed my life
Turned that smile in hate

If you're looking for a simple song
Well I know it's hard to find
Cause somebody came and damned that song
And made me act unkind
I was born to be a simple man
I didn't know no hate
But somebody came and cursed my life
Took away all of my faith

Simple Man - Cuby & the Blizzards

In Memoriam

Peet van Es (02-06-1962 – 08-04-2017)

1.

Ik lig op de vloer van de woonkamer, handen achter me vastgebonden. Op de vloer bloed dat uit de achterkant van mijn hoofd gutst. Vijf donkere mannen slaan om de beurt tegen mijn schedel met een groot kapmes, een panga.

'Take all you want and go away', zeg ik rustig tussen de klappen door.

Spullen zijn maar spullen, dus neem alles maar mee en laat ons met rust. Het maakt de mannen alleen maar kwader.

'Shut up, woman', snauwt de grootste terwijl hij mij weer een klap geeft.

Ouder dan 27 is hij niet. Van top tot teen gekleed in het zwart. Door de gaten in zijn bivakmuts zie ik zijn bruine met bloed doorlopen ogen. Afwezig en gevoelloos staart hij voor zich uit als hij tegen me schreeuwt en me slaat. Nyaope drugs waarschijnlijk. Je wordt er kil en afstandelijk van. Ideaal in een situatie als deze.

William zit in een hoek onder de trap, ongetwijfeld te trillen van de angst. Hij ziet niets, want even daarvoor hebben de mannen een deken over hem heen gegooid. William durft geen kant op, weet niet wat hem overkomt. Mijn lieve vriend, die nog geen mug durft dood te slaan. Tien minuten eerder zaten we nog nietsvermoedend een wijntje te drinken aan de rand van mijn zwembad, zoals vrijwel iedere vrijdagmiddag. William, my best girlfriend, had zijn kleine koelbox weer goed gevuld. Toen ik even naar binnen ging om een ander muziekje op te zetten, kreeg ik plots iets tegen mijn slaap gedrukt. Een gun. Ik schrok me kapot en in een reflex piste ik direct in mijn broek. Nog vier mannen kwamen tevoorschijn, werkten me tegen de grond en begonnen op me in te trappen en te slaan. Dat duurt nu al minutenlang. Het is alsof ik in een slechte film ben beland.

'Who is upstairs?', vraagt de grote vent, duidelijk de leider van het clubje bivakmutsen.

'Ehm, my husband', zeg ik aarzelend.

Drie mannen stormen de trap op, de twee anderen blijven bij William en mij. Godver, waarom zeg ik nou dat Peet boven is? Ik had beter kunnen zeggen dat er op de overloop zes gewapende mannen klaarzitten om hen een lesje te leren. Misschien zou dat ze afschrikken. Te laat. Peet ligt net een half uurtje op bed omdat hij niet zo lekker is. Een keertje vroeg naar bed, in zijn streepjes onderbroek en T-shirt van Jan van Riebeeck. Dan hoor ik Peet gillen. Peet, mijn lieve, lieve Peet.

2.

Wat hou ik van die man en wat hebben we een fijne relatie. Een innige verbondenheid die ergens in 1990 begon. Huilend zat ik toen op de bank van mijn rijtjeshuis in Vlaardingen. Kaarsjes en de openhaard aan. Al een paar maanden een ritueel, ingevoerd toen mijn leven niet meer liep zoals ik wenste. Ik was mijn baan kwijt en mijn relatie was op de klippen gelopen. Avond na avond zat ik vol zelfmedelijden op de bank. Opeens ging de bel. Ik had weinig zin om open te doen, maar sleurde mezelf van de bank. Op het moment dat ik de gang inliep en door het raampje naast de deur naar buiten keek, zag ik Peet staan. Hij had een gigantische bos bloemen in zijn handen. 'Hier, deze zijn voor jou', zei Peet direct nadat ik de deur had geopend. Hij duwde de bloemen bijna in mijn gezicht. Peet woonde een paar blokken verder. We kenden elkaar vaag. Ooit kocht hij een Land Rover bij ons. Hij deed me denken aan Koko Petalo, de

zigeunerkoning, met 85 ringen en kettingen, zijn lange haar, snor en sik. Leuke en stoere vent, dacht ik toen wel, maar meer ook niet. Hij getrouwd, ik verliefd op iemand anders. 'Ik zie je iedere avond als ik met de hond loop en denk dat het goed voor je zal zijn om een avond naar de kroeg te gaan. Ga je mee?' Misschien wel een goed idee. Waarom ook niet? Peet nam me mee naar een kroeg om de hoek. We aten er spareribs, dronken bier en lachten. Ik wist niet dat ik dat nog kon, maar eindelijk had ik weer eens een leuke avond.

Meer dan een gezellige avond was het niet, maar daar kwam al snel verandering in. Peet en ik begonnen elkaar steeds vaker te zien. Regelmatig kwam hij bij mij eten. Urenlang kon hij vertellen over de avonturen die hij meemaakte. Hij adoreerde me. We werden verliefd. Peet ging bij zijn vrouw weg en woonde een tijdje in een oude camper op het land van vrienden, maar vrij snel daarna trok hij bij mij in. Dat kondigde hij al snel aan. 'Als ik met de auto, de hond en mijn Filofax notitieboek voor de deur sta, dan kom ik bij je wonen', zei hij. Hij hield zich aan zijn woord. Dat hij zijn witte hond BOB - een Bijzonder Ontwikkelde Boxer - meenam, daar was ik niet zo blij mee. Binnen een paar weken nadat we samenwoonden beet hij een van de veertig fretjes die ik had dood. Op mijn verzoek deed Peet de hond de deur uit, want ik had twee newfoundlanders, en nog een hond erbij was te veel van het goede.

Ik was er niet meteen van overtuigd dat Peet voor mij dé man zou zijn. Lange tijd zat ik nog met de pijn van mijn relatiebreuk, die ik nog niet geheel verwerkt

had. Peet ging daar altijd geduldig mee om, praatte mij uit de put en accepteerde dat ik niet altijd even vrolijk was. Hij was al snel zeker van zijn zaak. 'Ik ga nooit meer bij je weg', zei hij vaak.

Mijn ouders waren niet zo gecharmeerd van Peet, die toen werkte als verkoper in een zaak met automaterialen. Hij voldeed helemaal niet aan het beeld van de ideale man voor hun enige dochter. In een gezin met vier oudere broers en een jonger broertje, was ik het enige meisje. Ik kom uit een warm gezin en ben altijd ontzettend verwend. Mijn vader had een business in *ship supplies*, eerst in Rotterdam en later in Schiedam. Daar heb ik de eerste zes jaar van mijn leven gewoond, daarna verhuisden we naar Vlaardingen. Mijn jeugd was heerlijk. Ik had een paard, een crossmotor en was altijd buiten aan het spelen en zwemmen. Maar heel gemakkelijk was ik niet. Nu ik volwassen ben nog steeds niet trouwens. Eigenlijk voldeed ik nooit aan de verwachtingen van mijn ouders. Mijn moeder wilde dat ik een Chanelmeisje werd, maar ik werd een *tomboy*. School was niets voor mij. Ik heb wel een stuk of zes verschillende scholen gehad, maar ik werd overal weggestuurd omdat ik niet in het gareel liep. Ondertussen namen mijn ouders mij en mijn jongste broertje vaak mee op reis. We kwamen in de Verenigde Staten, Zuid-Afrika, Egypte, Israël en op nog tig plekken. In de zomer zaten we vaak in ons vakantiehuis in Zuid-Frankrijk.

Uiteindelijk heb ik met hangen en wurgen de land- en tuinbouwschool afgemaakt. Verder leren zat er niet in, daar zou niemand vrolijk van zijn geworden. Dat

wilde ik ook niet. Ik wilde met dieren werken, daar heb ik altijd meer mee gehad dan met mensen. Dieren zijn eerlijk. Ze geven onvoorwaardelijke liefde en laten zich niet piepelen. Als ze de pest erin hebben, zie je dat omdat ze met hun rug naar je toe gaan zitten. Mensen blijven vaak aardig doen en als je dan weg bent, steken ze een mes in je rug. Nee, doe mij maar dieren. Omdat ik zo graag met dieren wilde werken, belde ik Diergaarde Blijdorp. Ze hadden wel een plekje voor een assistent bij een project over zeldzame huisdierenrassen. Ik mocht er zorgen voor Schotse hooglanders en Hongaarse wolvarkens. Na een jaar was mijn contract verlopen en hoewel ik er met plezier werkte, was ik ook wel toe aan iets anders. Te lang hetzelfde doen is nooit iets voor mij geweest. Ondertussen kochten mijn ex en ik een huis in Vlaardingen. Een heerlijk huis met een grote tuin. Omdat ik weer wilde gaan werken, besloot ik een winkeltje te openen in cadeautjes. Ik verkocht er wissewasjes; leuks voor vrouwen zoals mokken, servetten en kaarten. Mijn toenmalige lief en ik waren beiden verliefd op Land Rovers. Ieder weekend trokken we het bos in, op avontuur door de Ardennen. Samen met een vriend van ons kochten we oude Land Rovers op, knapten ze op en verkochten ze. Het zijn perfecte auto's. Lekker groot ook. Ik had een paar newfoundlanders en ja, die kun je niet in een Mini doen. In tegenstelling tot veel vrienden dachten we niet aan kinderen, tenslotte waren onze honden onze kinderen. Ook dacht ik onvruchtbaar te zijn, omdat ik een desdochter ben. Ik had me erbij neergelegd dat ik geen kinderen zou kunnen krijgen. Dat was geen probleem,

ik was nog jong en er kon nog genoeg in mijn leven gebeuren. Zoals die stoere Peet met zijn cowboylaarzen die ik 's avonds van mijlenver hoorde aankomen.

Peet fleurde mij op. Hij bleek ook in Schiedam te zijn geboren, in 1962, een jaar eerder dan ik. Pieter-Jan werd hij genoemd, maar omdat hij die naam maar niets vond, besloot hij al snel als Peet door het leven te gaan. Een naam die hem inderdaad veel beter staat. Waar ik uit een warm en groot nest kom, was hij enig kind. En erg gezellig was het thuis niet. Dat kwam niet door zijn vader, een hele lieve man op wie Peet dol was. Zijn moeder, daar had hij het een stuk lastiger mee. Peet en zij begrepen elkaar niet zo goed. Dat ze erg gelovig was en Peet iedere zondag naar de kerk moest, was zo erg nog niet. Vervelender was het dat zijn moeder alles schoon wilde houden. Peet wilde in bomen klimmen, zandkastelen bouwen en ravotten. Zijn moeder dacht daar anders over. Peet mocht nog geen bellenblaas hebben, want dan kreeg hij kringen op zijn schoenen, vertelde hij mij eens. Gelukkig kon Peet in de vakantie terecht bij zijn nichtjes, waar hij lekker mocht buitenspelen en vies worden zonder dat daar gezeur over kwam. Kind zijn. Thuis hield Peet het niet lang vol. Op zijn zestiende ging hij het huis uit om te werken in een kroeg; hij liet zijn haar groeien. Ook werkte hij op booreilanden waar hij zes weken nonstop bezig was en daarna twee weken vrij had. Hoewel we een verschillende jeugd hebben gehad, konden we elkaar er toch in vinden. Allebei voldeden we namelijk totaal niet aan de verwachtingen van onze ouders.

Een Prins moest gaan studeren in Zwitserland waar ik in aanraking zou komen met een leuke, rijke jongen om mee te trouwen zodat we met een BMW naar de golfbaan konden. Peet zou een gelovige, brave man worden. Een echte Van Es. Dan was het natuurlijk niet de bedoeling dat hij zou trouwen en een paar jaar later scheiden om er met een ander vandoor gaan.

Onze relatie begon dus met die grote bos bloemen. De ochtend na onze eerste avond in de kroeg ging ik mijn twee newfoundlanders uitlaten en zag ik een paar oude vrouwtjes in hun voortuinen staan. Ze zwaaiden hun handen driftig door de lucht en waren luid met elkaar in gesprek. Sensatie in Vlaardingen, dus daar moest ik bij zijn. Toen ik dichterbij kwam, hoorde ik waarover ze het hadden.

'Het kan toch niet dat mijn mooiste bloemen zomaar zijn verdwenen?', zei er een met in haar handen een paar kluiten grond.

Haar grijze buurvrouw schudde haar hoofd en keek naar haar tuintje, waar ook nog maar weinig bloemen meer stonden.

'Nee, ik snap er ook niets van. Wie doet zoiets nou?'

Mijn aanwezigheid werd inmiddels ook opgemerkt.

'Weet u ergens van, mevrouw?'

Ondertussen begon mij een en ander te dagen. Ook omdat ik een spoor aarde van hun tuintjes naar mijn voordeur zag lopen.

'Uh nee, ik weet niet waar u het over heeft', zei ik.

Snel ging ik weer naar binnen, gooide de honden in de achtertuin en haalde de bloemen uit de vensterbank.

3.

Peet en ik sprongen in onze knalgele Land Rover. Achterin lagen een verrekijker, een krant met gaten erin en een fototoestel met een grote lens erop. Op naar Limburg voor een kennismakingsgesprek met een vrouw die dacht dat haar man vreemdging. Prinses Investigations, zo heette ons detectivebureau. Dat leek Peet spannend en avontuurlijk en dus begon hij ermee. Het was begin jaren negentig, toen we net samenwoonden. Ik hou ook wel van avontuur en besloot hem te helpen. Regelmatig zaten we uren in de bosjes in de hoop iemand te betrappen met een ander. Een mooi avontuur was het zeker, maar die dag naar Limburg niet. De heen- en terugreis had ik buikpijn en was ik ontzettend moe en chagrijnig. Bij terugkomst in Vlaardingen stuurde Peet mij direct naar bed.

'Ga maar slapen, morgen ben je jarig en moet je mooi zijn.'

Mopperend liep ik de trap op: 'Ik ga wel een testje doen, misschien ben ik zwanger.'

In de badkamer haalde ik een zwangerschapstest tevoorschijn. Niet dat ik dacht zwanger te zijn - ik zou toch onvruchtbaar zijn - maar wilde die optie uitsluiten. Toen ik het testje deed wist ik niet wat ik zag; zwanger. Ik schrok me dood, dat kon toch niet?

'Peet, Peet, dit moet je echt zien. Ik ben zwanger!', riep ik naar beneden. 'Dat kan toch niet?!'

Voor hem kwam een droom uit. Hij stormde de trap af en vloog me in mijn armen.

'Kom, naar beneden. Dat vraagt om whisky, we krijgen een kind!'

Het was 1 november 1992, een dag voor mijn 29e verjaardag. In de ochtend belde mijn oma om mij te feliciteren.

'Oma, ik ben zwanger', floepte ik eruit voordat ik het door had.

'Oh kind, wat enig', reageerde mijn oma.

Een paar uur later kwam ze bij ons langs in Vlaardingen. Met een knuffel.

'Gefeliciteerd kind, je kunt er geen genoeg van hebben', zei ze gniffelend.

Mijn vriendinnen had ze blijkbaar al ingelicht, want allemaal kwamen ze ook met troeteldieren aanzetten. Binnen de kortste keren stond het hele huis er vol mee.

'Wat een rare cadeaus', zei mijn moeder, die ik het nog niet had verteld.

Zij zou niet blij zijn met het nieuws dat ik zwanger zou zijn van Peet en omdat dit een feestelijke dag moest worden, leek het mij beter om het haar een

andere keer te vertellen.

'Dit geef je toch niet aan iemand die 29 wordt?'

Mijn oma gaf haar een knipoog.

'Volgend jaar is er een groot feest, dat wil je niet weten.'

Mijn moeder fronste haar wenkbrauwen.

'Uh ja, dan wordt Arine dertig.'

Oma kon haar lol niet op.

'Nee, een nog veel groter feest.'

Mijn moeder snapte er niets van.

Twee dagen na mijn verjaardag ging ik naar de huisarts om uit te vogelen of mijn vermoedens wel klopten. Al snel constateerde hij hetzelfde, tijd dus om het aan mijn moeder te vertellen. Om half negen stond ik al bij mijn ouders voor de deur.

'Wat doe je hier zo vroeg?', zei mijn moeder verbaasd.

'Ja, uh, ik moet je een dingetje vertellen', treuzelde ik. 'Ik ben zwanger...'

Mijn moeder kreeg een rolberoerte in de derde *degree* en had het aan haar stoelleuning te danken dat ze niet op de grond belandde.

'Hoe is dat nou mogelijk?' zei ze toen ze weer wat bij zinnen was.

'Moet ik uitleggen hoe dat werkt of kun je dat er zelf een beetje bij fantaseren?', reageerde ik geïrriteerd.

'Weet je wat jij moet doen? Ga maar naar je vader, vertel het hem maar eens.'

Dus ik naar de slaapkamer, waar mijn vader de krant lag te lezen.

'Hé pap, ik moet je wat vertellen.'

Hij legde de krant naast zich neer en keek me glimlachend aan.

'Dat hoeft niet schat, want ik zie het al zeven weken. Geweldig voor je. Oh en het is een jongetje.'

'En, wat zei je paps?', vroeg mijn moeder toen ik weer de eetkamer binnenkwam.

'Dat ie het al zeven weken wist.'

Mijn moeder schudde haar hoofd.

'Dat had ie ook wel aan mij kunnen vertellen.'

Nee, blij was ze er niet mee. Ze had nog altijd de hoop dat Peet weer uit mijn leven zou verdwijnen, maar moest nu inzien dat dit niet snel meer zou gebeuren. Na een paar dagen was de euforie ook bij mijn moeder merkbaar en kwam ze met allemaal foldertjes van Prénatal, behangmotiefjes en rompertjes aanzetten. Ze was blij, ze werd oma!

De zwangerschap duurde een stuk korter dan gepland. Tien weken korter maar liefst. Op een middag gingen we op bezoek bij de ouders van Peet, die een stacaravan hadden in Meerkerk. Kon Peet wat aan een vijver klooien en bomen snoeien. Daarna aan de bloemkool met een kaassaus van maïzena. Ik kreeg me er toch een partij buikpijn van. Op de weg terug met de gele Land Rover nog even langs de Mac gegaan en lekker een cheeseburger gegeten. De buikpijn bleef. Ook thuis, toen ik in bad ging liggen en Peet in de tuin bier ging drinken met een vriend die even langskwam. Ik lag nog geen vijf minuten in bad en kreeg weeën. 'Dat ga ik tegen niemand zeggen', dacht ik. 'In ieder geval niet tegen Peet, voor je het weet raakt hij

in paniek.' Ik wist inmiddels dat Peet er stoer uitziet, maar van binnen altijd een onzekere jongen is gebleven en een klein en gevoelig hart heeft. Ik besloot een vriendin te bellen die even verderop woonde en tegen de mannen zei ik dat ik naar bed ging. Omdat mijn vriendin schrok, kwam ze meteen langs waardoor Peet natuurlijk ook wist dat er iets aan de hand was. Dus snel naar het ziekenhuis, waar we bezoek kregen van de gynaecoloog.

'Mevrouw Prins', zei hij nadat hij had gekeken hoeveel centimeter ontsluiting ik had. 'Het is nu vijf voor twaalf. Wilt u dat uw kind wordt geboren op 19 of op 20 mei?'

Blijkbaar ging het al de goede kant op dus.

'Laten we de twintigste maar doen', zei ik enigszins verbaasd.

Nog een paar keer persen en tien minuten later was het kindje eruit, op 20 mei om 0.07 uur. Een jongetje inderdaad, zoals mijn vader al zei. Met zijn veertig centimeter en 2,5 kilo natuurlijk veel te klein. Beer noemden Peet en ik hem. Een stoere naam voor een stoere kerel. Lang konden we hem niet in onze handen houden. Hij moest naar het Juliana Kinderziekenhuis in Den Haag waar hij een maand lang aan een hartlongmachine heeft gelegen. Zijn longblaasjes waren nog niet goed ontwikkeld. Moet je hem nu eens zien, nu stoomt ie twee pakjes sigaretten per dag weg. Geboortekaartjes sturen mochten we nog niet, het enige dat we konden doen was hopen op een goede afloop. Iedere dag reden we op en neer haar het ziekenhuis. Zijn armpjes waren zo klein en alles was kaalgescho-

ren. Net Mickey Mouse. Allemaal belletjes en piepjes naast zijn bed. Hoewel het fijn was om hem te zien, kregen Peet en ik er iedere keer weer een brok van in onze keel. Dan kroop ik dicht tegen Peet aan, die zijn arm om me heen sloeg en zei dat het goed zou komen. 'Dat beloof ik', zei hij en hij gaf me een kus op mijn voorhoofd. Ik wist het niet. Het maakte me zo onzeker en kwetsbaar om Beer daar te zien liggen. Zo'n klein hoopje mens, aan een hartlongmachine. Als de stekker eruit zou worden getrokken, was het afgelopen. Ik probeerde daar maar niet te veel aan te denken, al deed ik 's nachts geen oog dicht en was ik iedere ochtend blij dat we in het ziekenhuis aankwamen en konden constateren dat Beer nog leefde. Gelukkig ging het langzaamaan beter met hem en we waren gelukkiger dan ooit toen Beer opknapte en we hem na een maand mee naar huis mochten nemen. Babykleertjes kon hij nog amper aan, daarin leek hij te verdrinken, dus kochten we prenatale pakjes. En in de kinderwagen legde ik slofjes aan het einde van de deken, dan leek hij groter. Een jaar later was de kinderwagen bijna te klein voor Beer. Hij at zoveel, dat het net een Michelinmannetje leek. Ik dacht dat het nooit meer goed zou komen met hem, maar gelukkig is hij sindsdien 'bijna' geen kilo te veel meer aangekomen.

We hielden het niet bij één kind, want twee jaar later bleek ik weer zwanger te zijn. Dat ik zwanger was, kon de hele wereld zien. Ik had een instabiel bekken en op een gegeven moment woog ik 115 kilo. Lopen ging moeizaam en als een walvis rolde ik me de dagen door.

Soms was het zelfs zo erg, dat ik het zwembad niet kon uitkomen en ik Peet moest bellen om mij eruit te helpen. Natuurlijk konden we er later om lachen, maar op het moment zelf was leuk anders. Uiteindelijk heb ik zo ongeveer zes maanden de hele dag plat moeten liggen. Dat was niet het geval op 8 oktober, de dag van de verjaardag van Peets moeder en een maand eerder dan ik was uitgerekend. De avond ervoor bracht ik Beer naar mijn moeder, zodat Peet en ik eens een avondje alleen zouden hebben. Net nadat ik Beer de dag erna weer had opgehaald en thuiskwam, brak mijn water. Direct mijn moeder gebeld, Beer daar weer afgezet en met Peet door naar het ziekenhuis. Een uur later werd onze dochter geboren. 'Zo, dat is kaassie', dacht ik. 'Nu hoef ik tenminste niet naar de verjaardag van Peets moeder.' Sterre noemden we haar, een naam die goed paste bij Beer. Annemarie was dan toch een beetje vreemd geweest. Met haar ging het helaas ook niet goed. Iets met haar bilirubine en ze legden haar onder de blauwe lampen. Drie weken moest ze daar blijven. Weer konden Peet en ik ons kind niet meteen mee naar huis nemen. Een periode die ons rauw op het dak viel. Eerst was het al onzeker of Beer het zou redden en nu was het ook maar de vraag of het goed zou komen met onze dochter. Peet en ik werden er weer ontzettend emotioneel van. Soms kon hij in snikken uitbarsten, een moment erna was de beurt aan mij. We hebben ons door die drie weken heen gehuild en iedere dag gehoopt op goed nieuws. Lange tijd hielden de artsen ons in onzekerheid. Ze wisten niet of het goed zou komen en hoe lang het zou duren. Iedere dag als wij ons bij

haar bedje nestelden en het kleine, lieve hoopje zagen, brak ons hart. Meer dan daar zitten en er voor haar zijn, konden we niet doen. We moesten haar overlaten aan de doktoren en afwachten, alleen maar afwachten. Het voelde zo machteloos. Gelukkig kregen we na drie weken goed nieuws. Sterre was opgeknapt en klaar om naar huis te gaan. Thuis ontwikkelde Sterre zich geweldig en werd een fantastisch kind. Een druk meisje ook, net Brenda Stemband. Een lawaaipapegaai. Altijd had ik ook het idee dat Sterre niet op deze wereld wilde zijn. Die overtuiging werd alleen maar sterker toen zij 1,5 jaar was en zichzelf leek op te hangen in het hekje dat om ons zwembad stond. Normaliter was Sterre altijd druk aan het scharrelen in de tuin, maar toen bleef het een tijdje stil. Op het moment dat mij dat opviel en ik richting het zwembad keek, schrok ik me rot. Ze hing met haar hoofd in het hekje en bewoog haar blauw aangelopen gezicht niet meer. Was ze met haar voetjes op een klein bankje gaan staan, had haar hoofd in het hekje gelegd en toen gevallen. Zo snel als ik kon haalde ik haar uit het hekje, begon haar te reanimeren en belde 112. Ook belde ik Joost, een buurman die huisarts was. Binnen vijf minuten was hij bij ons thuis. De ambulance kwam ook al snel. Sterre ademde nog wel, maar goed ging het niet. Dus direct de ambulance in, op naar het ziekenhuis. Urenlang zijn de artsen met haar bezig geweest, maar een reactie bleef uit. Ik dacht echt dat ze doodging. Peet was de hele dag aan het werk en het lukte mij niet om hem te bereiken. Pas na zijn werk kregen we contact. In het ziekenhuis aangekomen, deed het bezoek van haar vader Sterre